

[Anne Grete Holmsgård]

dagligdag, regner man med, at de nok yder en ekstra indsats.

På den anden side har vi en gruppe danske medborgere, som øjensynlig trives bedst og virker bedst, hvis de får et økonomisk incitament. Det er de aktive erhvervsfolk først og fremmest. For sagen er jo, at regeringen aldrig kunne drømme om at handle sådan, at man sagde: nu fjerner vi erhvervsstøtten, for hvis erhvervslivet først får tommeskruerne på, så skal de nok komme i gang med at udvikle nye produkter, så skal de nok komme i gang med at udvikle nye markeder, så skal de nok komme i gang med at tænke alternativt og fantasifuldt. Det kunne man aldrig drømme om, men det er lige præcis den forklaring, man bruger over for nogle i forvejen hårdt ramte grupper. De skal nok blive aktive, de skal nok blive mere handlekraftige, hvis først de får med den økonomiske stok.

Jeg synes, det er forstemmende. Bevares, kan man sige, der er da også nuancer i det. Det er vel ikke sort i sort det hele. Regeringen har jo lavet nogle skatteindgreb. Ja, de har såmænd også stemt for et i dag. Ja, det er klart, og af to årsager.

For det første fordi den danske befolkning ikke er så asocial, at den bare vil blive ved med at godtage asociale indgreb, uden at der i det mindste er nogle få eksempler på, at man også tager fra den bedrestillede del af befolkningen. Det er den ene årsag.

Den anden årsag er, at regeringen da udmærket godt ved, at man ikke kan nedbringe kasseunderskuddet alene ved hjælp af indgreb over for efterlønsmodtagere, pensionister, børnefamilier osv. Man er nødt til at røre ved skattesystemet. Det sagde vi allerede, inden den borgerlige regering havde optrådt i denne sal første gang. Vi sagde dengang: der kommer et indgreb over for pensionskasserne, for det er den regering simpelt hen nødt til at gøre, hvis den vil overholde sin målsætning om at nedbringe kasseunderskuddet.

Men det er jo sådan med hensigterne, at forudsætningerne skal være til stede, for at de kan virke. Jeg har til denne lejlighed fundet et lille citat frem, som kommer fra finansministeren – ikke fra den tid, hvor han har været finansminister, men fra dengang, da han var socialminister. Det var noget, han skrev i Politikens kronik i 1983:

»Når privatisering ønskes fremmet, er det ikke ud fra snævre sparehensyn.«

Op nu kommer det vigtige så:

»Det er derimod et udslag af den holdning, at det offentlige støtter borgerne bedre ved at lade dem selv – i ordets bredeste forstand – forvalte deres egen tilværelse, i den udstrækning de har mulighed for det, og samtidig i fælles interesse opnå en bedre udnyttelse af de begrænsede ressourcer, der faktisk er til rådighed, uden at forringe serviceniveauet.«

Det lyder smukt, og jeg må straks sige, at som socialist rører det ved noget helt fundamentalt i min tankegang: selvforvaltning. Jeg kan selvfølgelig være lidt overrasket over, at det skal komme fra en konservativ minister, men jeg synes, princippet er godt.

Men nu er det jo sådan, at hvis det princip skal være mere end tomme floskler, som man hiver frem ved festlige lejligheder, til finanslovdebater, til konfirmationstaler osv., så skal der også være nogle realiteter i det, og det ville så være rimeligt at spørge: det, der er lagt op til med den finanslov, som vi diskuterer i dag, er det at støtte befolkningens muligheder for selvorganisering, for selv aktivt at medvirke, for selv aktivt at foretage ændringer i den måde, som en lang række forhold fungerer på i samfundet? Hertil må jeg sige, at jeg har svært ved at få øje på det, når jeg kigger ned igennem finansloven.

Lad mig tage nogle eksempler. For kort tid siden blev vi præsenteret for en modernisering, eller det hed nu en smidiggørelse, af dele af vores planlovssystem. Det kom fra miljøministeren, som jo altid gerne vil være så venlig og grøn. Hovedessensen i forslaget er, at indbyggerne rundt omkring i vore kommuner skal have beskåret deres mulighed for at blive hørt, blot at blive hørt, i lokalplansager, dvs. de sager, der handler om, hvordan deres kvarter skal se ud, hvordan den del af deres kommune skal se ud, om der skal bygges, om der skal rives ned, om der skal flyttes ud, om der skal flyttes ind. Man regner med, at man fratager dem 20 pct. af de nuværende lokalplansager.

Er det at støtte befolkningens egne muligheder for at forvalte sig selv, om jeg må spørge? Var det støtte, de københavnske vælgere fik, da venstreindrigsministeren ukritisk støttede de konservative og socialdemokraterne på Københavns rådhus i tvangsfor-